

Marie

CURTEA & VECHÉ

CAPITOLUL 1

Marie s-a născut în Polonia acum aproape un secol și jumătate, deși pe vremea aceea Polonia nu era nici măcar o țară, pentru că fusese invadată de ruși, care, trebuie să recunoaștem, erau cam profitori. De fapt, invadaseră și Alaska, dar, cum acolo era atât de frig, iar de asta nu duceau lipsă, au vândut-o la preț redus Statelor Unite. Erau atât de autoritari, încât pe polonezi nu-i lăseau nici măcar să-și vorbească limba și trebuiau să facă totul în limba rusă, de la teme pentru acasă până la lista de cumpărături. E adevărat că atunci când rușii nu erau atenți, locuitorii profitau de ocazie ca să vorbească în polonă cât puteau de mult. Toți polonezii se purtau de parcă se vorbiseră între ei: bunici, părinți, pisici... chiar și Marie făcea la fel ca ei. Mergea la o școală de fete unde învățau în limba polonă, dar, dacă vedeau vreun rus învârtindu-se prin apropiere, fluierau ca să-i înștiințeze pe toți că trebuiau să ascundă cărțile și să pretindă că lucrează de zor cu acul și ața. Pe mine m-ar fi prins din prima, nu numai pentru că habar n-am să cos, ci și pentru că nu știu să mă prefac. De fiecare dată când mint, mă fac roșie ca o pătlăgică și m-apucă râsul; nu pot să mă abțin.

Chiar dacă se numea Maria Skłodowska, toată lumea o cunoștea ca Mania. Era cea mai mică dintre cei cinci frați, așa că îmi imaginez că era un fel de mascotă a familiei. În fine, mai mult sau mai puțin

Maria Skłodowska

ca Tato în familia noastră. Chiar dacă nu seamănă deloc, pentru că Marie era o toțilară și Tato nu e... în fine, am mai explicat cum e Tato. Eu cred că era atât de conștiincioasă pentru că în epoca aceea nu era bine văzut ca femeile să studieze prea mult și, firește, e suficient să-i spui cuiva că nu poate face ceva ca să-și dorească și mai abitir să facă tocmai acel lucru.

Marie era o fetiță veșnic dornică să afle tot mai multe, tipica fetiță care mereu pune întrebări cum ar fi: „de ce norii sunt albi?“ sau „ce-a fost mai întâi, oul ori găina?“ Apropo, mie mi-a fost mereu foarte limpede că mai întâi a fost oul pentru că dacă nu, de unde iese găina? Stai așa, că și oul trebuia să iasă de undeva, nu-i așa? Nu contează; să ne întoarcem la subiect.

Pentru toate întrebările lui Marie, părinții ei aveau o explicație, pentru că erau profesori. În special tatăl ei, care era expert în fizică și chimie. Marie se înțelegea excepțional cu el, iar când ajungea să se plictisească, acesta o lăsa să se joace cu eprubetele și balanțele. Îi plăcea la nebunie să se îmbrace cu halatul tatălui ei, care îi venea enorm de mare, și visa că va inventa leacuri infailibile ca să ajute omenirea, de la un vaccin împotriva holerei până la pastile contra mirosului neplăcut al gurii.

Dar visul ei cel mai arzător era să găsească un leac pentru tuberculoză, pentru că mama ei se îmbolnăvisese pe neștiute, asemenea cuiva care ia o răceală. Fiindcă era vorba despre o boală contagioasă, Marie nu putea nici măcar să se apropie de ea, și cu atât mai puțin s-o atingă. Acest lucru o întrista teribil, înțelegea că mama era bolnavă, dar îi era dor de răsfașul și mângâierile ei.

Și un lucru e clar: când e vorba de mângâieri și de mâncare, pe o mamă nu o întrece nimeni. Chiar dacă, în fine, în familia mea, când e vorba de mâncare, nimeni nu-l întrece pe unchiul Nacho.

În cele din urmă, mama ei a murit și ceva s-a schimbat în interiorul lui Marie. Mereu fusese foarte credincioasă, dar după dispariția mamei nu mai era chiar așa de sigură de credința ei. Curioasă și punând mereu foarte multe întrebări, nu putea să înțeleagă cum de Dumnezeu, dacă exista, îl luase pe unul dintre oamenii pe care îi iubea cel mai mult. Pentru acest tip de întrebări nimeni nu avea vreun răspuns, nici măcar tatăl ei. Eu cred că s-a făcut savantă tocmai de asta; pentru că nu e nimeni mai bun decât tine ca să lămurești toate dilemele ce-ți trec prin minte.

